

המיוחדת". - אם הנקודה המיוחדת שלו לא תהיה מתמידת דיה, אלא כל הערכים יכנסו לליבו יחד עמה, "תהיה צורתה מטשטשת, ולא יבא העיבוד המכוון לידי גמרי". כאופן זה תהיה החברה בנויה מאוסף של אנשים שכל אחד הוציא לפועל את שלמותו בצורה מטשטשת.

"אשרי האיש, החוגג, העם, והדור, שהוא יודע את הדבר הזה". הדבר נכון גם כשאין יודעים שדך הוא, אלא שאז אנרגיה רבה מושקעת בביקורת ובמאבקים מיותרים המביאים לשנאה וקנאה, שצריכים היו להימנע. לכן אשרי היודע רזה.

הרב חוזר ומסביר: "שישנם אמנם אורות רבים משתרעים לחוץ, אלא שהם סגורים ועצורים לוי" - הוא אינו מוכשר בהם ואף אינו מבין את הצורך בהם, "מטעם האמור", משום שהם ישטשו את ערכו ויעכבו את הפיתוח והעיבוד של מהותו הרוחנית. לכן הם סגורים בעדו, "ועל ידי זה יהיה שומר יפה את מהותו", ולא יציג את עצמו כאיש האשכולות, אלא יהיה מאושר בחלקו, ומה שאינו מוכשר בו - יניח לאחרים המוכשרים לכך לעסוק בו וכך הם ישלמו זה את זה.

"וקרא זה אל זה" (ישעיהו ו, א) - "ומקבלין דין מן דין" (תרגום יונתן סו).

"ולא יתיחש למה שחוץ לו כ"א בעדינות חשובה", ולא ידענות חשוכה, השוללת כל מה שאינו שייך לתחום שלו. יש כאן ידיעה כללית, שכל הכשרונות, על היתרונות שבהם ועל החסרונות הנלוים אליהם, יש בהם צורך חיובי, על מנת לפתח את הצדדים השונים במלואם לטובת הכוונה האלקית הכוללת.

"מתמיד הוא כל איש, כל חוגג, כל עם וכל דור, בתוכן רוחני מיוחד, שהוא מעבד אותו, ומתעבד על ידו במהותו הרוחנית. כדי להעמיק את העיבוד המיוחד, מוכרח הדבר שיהיו תוכנים אחרים, הזרים ליחידותו, סגורים בעדו. כי אם ישטמו הכל, כל האורות, אל הנקודה המיוחדת, תהיה צורתה מטשטשת, ולא יבא העיבוד המכוון לידי גמרו. אשרי האיש, החוגג, העם, והדור, שהוא יודע את הדבר הזה, שישנם אמנם אורות רבים משתרעים לחוץ, אלא שהם סגורים ועצורים לו, מטעם האמור, ועל ידי זה יהיה שומר יפה את מהותו, ולא יתיחש למה שחוץ לו כ"א בעדינות, ובידיעות חשובה, שסוף כל סוף תכשיר אותו בכל עת להיות יותר אמיץ במהותו, ויותר מוכשר מטשטוש צורה, ע"י שפעת אורות רבים. ולפי אותה המדה של גבורתו העצמית, ככה יפתחו שערי לוחה, כי הגבורים אינם צריכים לשבת בערו מכבד, ופרוץ לשב ירושלים".

"מתמיד הוא כל איש, כל חוגג, כל עם, וכל דור, בתוכן רוחני מיוחד", השייך לטבעו, שהוא היעוד שלו, "שהוא מעבד אותו, ומתעבד על ידו במהותו הרוחנית". העבודה שהוא עובד על תוכנו המיוחד מפתחת גם אותו בעצמו, ומוציאה אותו מן הכח אל הפועל. "כדי להעמיק את העיבוד המיוחד, מוכרח הדבר שיהיו תוכנים אחרים, הזרים ליחידותו". - ליחודו, "סגורים בעדו". אין זה חיסרון שצריך ללחם נגדו או להעלים אותו, אלא חיסרון נצרך ומחוייב. "כי אם ישטמו הכל, כל האורות, אל הנקודה

יסוף כל סוף תכשיר אותו בכל עת להיות נד אמיץ במהותו" - מבט זה עושה את זרם יותר אמיץ וממלא אותו בגבורה, ו"ית שמה בחלקו ומפתח את כשרונו, ולא יזרח מתאוה לשולחנם של אחרים, ו"יותר בטח מטשטוש צורה, ע"י שפעת אורות ימים", שאינם מתאימים לו ואינם טובים ותפתחותו. אם כן, מחד גיסא יש בו עדינות לפי מה שחוץ לו, שלא להכותו בשבת קורתו הקטלנית, ומאידך גיסא, כלפי גמו הוא מלא בגבורה.

חסרון דעת - המצב הפוך, האדם מלא קצף ל אחרים, ולכלי עצמו הוא ותו. אדם רחב עת מתרחס אל האחרים בעדינות מתוך "ענות חשובה, ואין זה מותנה ביחס שלהם ולו. מתוך כך הוא מתמלא אומץ וחיל עסוק במהותו שלו, משום שמכיר הוא כי וסדרותיו נצרכים בשביל ההתייחדות שלו דרכו, לכן הוא מתאמץ יותר בחלקו.

ולפי אותה המידה של גבורתו העצמית" - נגבורה נובעת מתוך עצמו, ההתגברות עבודתו המיוחדת אינה נשאבת מתוך נגיגוד לאחרים, אלא מתוך עצמו, מתוך זכרת חשיבות תפקידו המיוחד - "ככה פתחו שערי לוחה".

מדרגת חיים זו יכול האדם להתגבר גם על זוג זה של חסרונות שאנו עסוקים בו. לפני עקנה את גבורתו העצמית היו צריכים זתכנים האחרים להיות סגורים בעדו, כדי שלא תיטשש צורתו המיוחדת. שטף האורות היה הופך להיות אוסף גדול של נשאים שאות כולם אין הוא מפתח, ריבוי של ידיעות ללא איכות רוחנית. כעת, אחר שלמד את הדבר הזה, הוא יודע את היחס הנכון

לכשרונות אחרים. מתמלא אומץ וגבורה כלפי עצמו, ומתחזק בעבודתו המיוחדת. כעת הוא יכול לפגוש את האורות האחרים בלי להיטשטש על דים, בלי להפסיק את התמסרותו הקבועה והעיקרית לחלק שלו.

"כי הגורים אינם צריכים לשבת בערו מכבד, ופרוץ תשב ירושלים". השיבה במכבד כהה מתוך חולשה, מחשש מפני אויבים שאין מסוגלים לעמוד בפניהם. לעיתים בונה האדם מבצרים רוחניים מתוך חשש שמה אורות אחרים ישטשו אותו ויפריעו אותו מעבודתו המיוחדת. אבל כאשר הוא יודע את הדבר הזה הוא מוגן מפני הטשטוש ולכן הוא יכול לפתוח את שערו ללוחה. מדרגה זו שייכת לתורת ארץ ישראל ולחכמתה המיוחדת, "עשרה קבין חכמה ירדו לעולם, תשעה נטלה ארץ ישראל ואחד כל העולם כולו" (קידושין מט, ב).

סעיף נוסף השייך לענייננו:

"החולשה האנושית ואולי החולשה ההגבלית של כל נברא ונוצר גורמת היא שבישרון אחד מתפרנס הוא על חשבון של הכישרון השני, וכדי שיהיה כישרון אחד מלוטש יפה, צריך שיהיה לעומתו טמטום בכישרון השני, כדי שלא יתפרו שמה קרני אור החיים. ומתוך הטמטום הגדול שבכישרון המנוגד, אין מרגיש חשש בגווני הכישרון המכוון את הליקוי שבו ולא את היתרון שבתוכו, ומזה באות הקטגוריות בעולם. כל מה שאדם מתעלה ומתקדש מתקרב הוא אל שורש הקדושה שבה תמונת כל חקוקה, והוא מתמלא מאור כל